

ART des d'ara

La coherència del contrast

per Montserrat Carné i Penalva

Hi ha tant d'avorriment en l'actual vida cultural de Sabadell que, quan es produeix algun moviment -per petit que sigui-, m'és necessari mencionar-lo. Un exemple d'aquest fenomen tan poc usual, el vaig trobar en dos actes que, entenc, serveixen per explicar la coherència que a vegades es pot trobar en la "diferència" i la possibilitat d'ajuntar dues formes diferents d'expressió artística, que amb la base de la qualitat es poden casar, mai divorciar.

Em refereixo a les dues exposicions que es varen inaugurar al mateix dia, 14 de novembre d'enguany, a les Sales I, II i II de l'Acadèmia de Belles Arts: l'exposició monogràfica d'Assumpció Oristrell i l'exposició antològica d'en Josep Plans.

Un i altra suposen uns estils diferents i una manera d'entendre la representació plàstica a través d'una base, formalment oposada. Oli i figuració "versus" acrílic i abstracció. Ara bé, les obres dels dos artistes, dins el seu entorn concret -èpoques i edats diferents-, són exponents d'una manera de fer pictòrica interessant: l'obra és una síntesi estètica de com es veuen les coses i com un resultat de la reflexió personal.

Amb en Plans es dona el cas que, a través de la pintura de "cavallet", buscava en la figuració el que, jo entenc, era el seu món. Tot el que és quotidià: la casa, la família, els amics, els coneguts... Tot ells varen ser no sols reproduïts d'una forma física sinó d'una forma ideal. Dic "ideal" en el sentit que tal plasmació de la realitat

trascendia la pròpia narració. No era una nena, sinó "les nenes", no era un amic sinó "els amics". D'aquí ve, crec, la gràcia que trobem en alguns quadres de personatges, on hi traspua simpatia o ironia, amor o fredor. La seva feina era del caire del narrador que té la ploma àgil i personal.

Però hi ha qui malinterpreta aquesta intel·ligència plàstica i sensible a través del quadres potser menys afortunats, també de saber qui organitza la mostra i de com va estar muntada -no de l'alçada que es mereixia-, i adjudica al pintor, d'una forma simple i poc profunda, el mot de "clàssic" amb el pitjor dels matisos i també de "carrincló" de forma injusta.

Aquests espectadors, potser també de forma simple, es posaran automàticament de part de l'altre artista: l'Assumpció Oristrell. I en fer-ho d'aquesta manera tampoc es fa justícia. Una artista que en aquest moment intenta treballar en aquest món pictòric tant "difícil" com és Sabadell, ha de merèixer una valoració per si mateixa i no per estar oposada "estèticament" a un pintor suposadament "passat".

En les obres d'Oristrell es dona l'atmosfera plàcida que resulta de combinar l'acrílic amb la tela i el paper. Gruix subtil i transparències com a base per a l'abstracció. Aquesta, que també neix de la "idealització" intel·lectual de l'entorn, de tot el que és real. La realitat com un concepte que agrupa tot el que té transcendència sensible. Les contraposicions que usa la pintora amb les masses amples i llises de color, ens fan veure els matisos que pot tenir qualsevol pigmentació. El blau és un munt de blaus possibles i, per tant, amb moltes referències quotidianes que reflecteixen, més que històries, el temps aturat. I pensant en els dos artistes, recordo allò que al pintor Ràfols Casamada agrada de dir: "que la pintura i la imatge són formes d'atrapar instants".

Instants, instantànies que cadascú moldeja a la seva manera. I qui negava "per se" el valor d'un adjudicant-lo a l'altre, s'equivoca. I qui es negava "per se" a tro-

bar sentit en un, trobant-lo en l'altre, també s'equivoca.

I realment pocs judicis sobre les dues exposicions han estat -al meu parer- intel·ligents. Sols uns pocs, que amb més o menys anys, d'un estil o un altre, d'una classe o una altra, d'uns gustos o altres, que tot veient les errades de cadascú, han valorat sincerament i amb independència de criteri els dos artistes tal i com es mereixen. Com dues persones que viuen en la pintura. Ni genis ni avorrits, ni moderns ni antics, ni savis ni incultes.

I és una llàstima que aquestes opinions tan ferotges que he sentit, mai no diguin res, ni discuteixin, ni judiquin, ni es revoltin davant les contínues, avorrides i mediocres exposicions, que de paisatges, paisatgets, bodegons, bodegonets, marines i barquetes, hem de patir constantment, en la majoria de Sales de Sabadell, els que ens agrada i estimem l'Art amb majúscules. Perquè en el fons, l'Art forma part de la cultura, i la cultura és saber i coneixement. També és fusió del passat clàssic i del que és modern. Perquè és un fet personal i independent al marge d'entitats, institucions i estils. Perquè la cultura és signe de progrés. I tot el que no sigui això, ja ho sabem, no serveix per a res.

VIATGES CODINA, S.A.

Grup A Títol 412

Sant Quirze, 11 - Tel. 725 62 99

SABADELL

